

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 36, št. 06
JUNIJ 2016

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ AMORIS LAETITIA
- ⇒ BIRMA
- ⇒ GOSPEL
- ⇒ 4ROMANJE KARITAS

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

POVZETEK APOSTOLSKE SPODBUDE PAPEŽA FRANČIŠKA AMORIS LAETITIA, O LJUBEZNI V DRUŽINI

Premisa

Apostolska spodbuda preseneča s svojo obsežnostjo kakor tudi, kako je oblikovana. Razdeljena je v devet poglavij s preko tristo odstavki. Začne se s sedmimi uvodnimi odstavki, ki jasno izrazijo zavedanje, da je tematika zelo zapletena ter da potrebuje poglobitev. Nadalje je poudarjeno, da so prispevki sinodalnih

očetov sestavili dragocen 'polieder' (AL 4), ki mora biti kot takšen ohranjen. V tem smislu papež piše, da ni potreben »magisterialni poseg za razrešitev vseh razprav o nauku, morali in pastoraliki«. Za nekatera vprašanja lahko »poiščejo v vsaki državi ali geografskem področju bolj inkulturirane odgovore, pozor-

ne na izročilo ali krajevne izzive. Saj so si »kulture med sabo zelo različne in zato je potrebno vsako splošno počelo inkulturirati, da bi bilo res upoštevano in udejanjeno« (AL 3). To počelo inkulturacije je tako zelo pomembno, da celo način, kako zastaviti in razumeti probleme, razen natančno določenih vprašanj cerkvenega učiteljstva, ne more biti 'globaliziran'.

Prvo poglavje: V luči Besede

Potem ko je papež postavil ta osnovna počela, začenja oblikovati svoje razmišljanje prvega poglavja na osnovi Svetega pisma z meditacijo Ps 128, ki je značilen za tako judovsko kot krščansko poročno bogoslužje. Biblija je »poseljena z družinami, rodovi, zgodbami ljubezni in tudi družinskimi krizami« (AL 8). Izhajajoč iz tega, je mogoče premišljevali o tem, da dru-

žina in nek abstrakten ideal, ampak »naloga za 'umetnega mojstra'« (AL 16), ki se izvršuje z nežnostjo (AL 28), a ki se tudi sooča vse od začetka z grehom, ko se ljubezen spremeni v prevlado (AL 19). Božja Beseda torej ni »nek niz abstraktnih trditev, temveč je kot spremljevalka med potovanjem tudi za družine, ki so v težavah ali gredo skozi kakšno bolečino, saj jim kaže na cilj njihovega potovanja« (AL 22).

Drugo poglavje: Realnost in izzivi družin

V drugem poglavju papež na temelju svetopisemske osnove pretehta dobro 'prizemljen' sedanje stanje družine (AL 6). Pri tem obilno zajema iz ključnih poročil obeh sinod ter se sooči s številnimi izzivi kot so pojav priseljevanja, ideološka pogajanja glede različnosti spolov (ideologija spolov), kultura začasnega, pro-

ti rojstvena miselnost, vpliv biotehnologij na področju reprodukcije, pomanjkanje stanovanj ali dela, pornografija in zloraba mladoletnih, pozornost do oseb s posebnimi potrebami, spoštovanje ostarelih, pravni razkroj družine, nasilje do žensk. Papež pri tem vztraja pri konkretnosti, kar je seveda ena od temeljnih značilnosti te spodbude. Ravno konkretnost in realizem jasno pokažeta na bistvene razlike med »teorijami«, ki razlagajo resničnost in »ideologijami«.

Potem ko Frančišek navede *Famiglia ris consortio*, zatrdi, »da je zelo zdravo biti pozoren na konkretno resničnost, »da bodo lahko zahteve in pozivi Svetega Duha odmevale tudi v istih dogodkih zgodovine, po katerih bo lahko Cerkev vodena do globljega razumevanja neizčrpane skrivnosti zakona in družine« (AL 31). Če ne prisluhne mo resničnosti, bomo težko razumeli zahteve

sedanjosti, kakor tudi pozive Svetega Duha. Zato papež nakaže, da se je dandanes zaradi divjega individualizma težko velikodušno podariti drugemu« (prim. AL 33). Poglejmo to zanimivo fotografijo dejanskega stanja: »Navzoč je strah pred osamljenostjo, prisotna je želja po biti zavarovan in zvest, a hkrati raste strah pred tem, da bi bili ujeti v takšno razmerje, ki bo predstavila v prihodnost potešitev teh osebnih hrepenenj« (AL 34).

Ponižnost realizma tako pomaga, da se ne predstavlja »nekega preveč abstraktnega teološkega ideala o zakonu, tako rekoč skoraj umetno ustvarjenega, daleč od konkretnega stanja in od dejanskih možnosti družin, takšnih kakršne so« (AL 36). Idealizem namreč oddalji zakon od tega, kar namreč je, »torej dinamična pot rasti in uresničevanja«. Zaradi tega ne smemo misliti, da »družine podpiramo samo, če vztraja-

mo na doktrinalnih, bioetičnih in moralnih vprašanjih, ampak tudi tako, če spodbujamo k odprtosti za milost« (AL 37). Potem ko papež povabi k določeni samokritiki neprimerne predstavitve zakonske in družinske resničnosti, vztraja, da je potrebno odpreti se vzgojo vesti vernikov: »Poklicani smo oblikovati njihovo vest, ne pa nadomeščati jo« (AL 37). Jezus je predlagal zahteven ideal, »toda ni nikoli opustil sočutne bližine do krhkih oseb, kot sta bili samarijanka ali prešuštnica« (AL 38).

Tretje poglavje: S pogledom na Jezusu: poklicanost družine

Tretje poglavje je posvečeno nekaterim bistvenim elementom nauka Cerkve glede zakona in družine. To poglavje je zelo pomembno, saj na zelo zgoščen način osvetli v tridesetih odstavkih

poklicanost družine po evangeliju in sicer tako, kot je to zaznala Cerkev skozi čas, predvsem tematiko neločljivosti, zakramentalnosti zakona, posredovanja življenja in vzgoje otrok. V tem poglavju so obširni navedki iz Gaudium et spes drugega vaticanskega koncila, Humanae vitae Pavla VI. in iz Familiaris consortio Janeza Pavla VI.

S tem širokim pogledom vključuje tudi nekatera »nepopolna stanja«. Beremo namreč: »Razločevanje o navzočnosti 'semen Besede' v nekaterih kulturah (prim. Ad gentes 11) lahko apliciramo tudi na zakonsko in družinsko resničnost. Poleg resničnega naravnega zakona, so tudi pozitivni elementi navzoči v zakonskih oblikah drugih verskih izročil, čeprav so v njih tudi sence« (AL 77). Razmišljanje tega poglavja vključuje tudi 'ranjene družine', o katerih papež tako, da navede Relatio fina-

lis sinode 2015, pravi: »Vedno je potrebno omeniti splošno načelo: »Naj pastirji vedo, da so obvezani zaradi ljubezni do resnice, dobro razlikovati situacije« (Familiaris consortio 84). Stopnja odgovornosti ni v vseh primerih enaka, saj obstajajo dejavniki, ki lahko omejijo sposobnost odločanja. Zaradi tega, medtem ko moramo jasno podati nauk, se moramo tudi vzdržati sodb, ki ne upoštevajo kompleksnosti različnih situacij, pri tem pa je potrebno biti pozorni na način, kako osebe živijo in trpijo zaradi njihovega stanja« (AL 79).

Četrto poglavje: Ljubezen v zakonu

Četrto poglavje obravnava ljubezen v zakonu in jo opiše izhajajoč iz 'himne ljubezni' sv. Pavla v 1Kor 13,4-7). Poglavje je namreč prava, resnična, pozorna in natančna razlaga, navdihnjena

po tem pavlinskem besedilu. Rekli bi lahko, da gre za zbirko odlomkov ljubečega govora, ki pozorno s popolnoma konkretnimi pojmi opisuje človeško ljubezen.

Peto poglavje: Ljubezen, ki postane rodovitna

Vse peto poglavje je osredotočeno na rodovitnost in plodovitost ljubezni. Na poglavljen duhoven in psihološki način govori o sprejemanju novega življenja, o pričakovanju med lastno nosečnostjo, o ljubezni matere in očeta. Govori pa tudi o širši rodovitnosti, kot je posvojitev, sprejemanje prispevka drugih družin glede spodbujanja 'kulture srečanja', življenja v družini v širšem smislu, kot je navzočnost tet in stricev, bratrancev, staršev od staršev, prijateljev. Apostolska spodbuda torej ne razmišlja o »eno jedrni družini«, saj se dobro

zaveda, da je družina mreža širših odnosov. Tudi sama mistika zakramenta zakona ima globok družben značaj (prim. AL 186). Zato tudi papež Frančišek poudari znotraj te družbene razsežnosti družine posebno vlogo odnosov med mladimi in ostarelimi, med brati in sestrami in sicer kot vajo rasti v odnosih z drugimi.

Šesto poglavje: Nekatere pastoralne smernice

V šestem poglavju papež predstavi nekatere pastoralne poti, ki usmerjajo v ustvarjanje trdnih in rodovitnih družin po Božjem načrtu. V tem delu apostolska spodbuda veliko zajema iz ključnih poročil obeh sinod, kakor tudi iz katehez papeža Frančiška, kakor tudi Janeza Pavla II. Poudarjeno je, da je družina subjekt in ne samo objekt evangelizacije. Papež izpostavi, da »posve-

čenim služabnikom pogosto primanjkuje primerna formacija za obravnavo zapletenih aktualnih problemov družin« (AL 202). Papež se torej sooči s tematiko, kako voditi zaročence po poti priprave na poroko, spremljati mladoporočence skozi prva leta zakona (v to je vključena tudi tematika odgovornega očetovstva).

Sedmo poglavje: Poživiti vzgojo otrok

Celotno sedmo poglavje je posvečeno vzgoji otrok, njihovi etični vzgoji, spodbujevalni vrednosti kazni, potrpežljivemu realizmu, spolni vzgoji, prenašanju vere in na splošno o družinskem življenju kot o vzgojnem okolju. Iz vsakega odstavka odseva zanimiva praktična modrost, ki je pozorna na različne stopnje ter na majhne korake, »ki naj bi jih razumeli, sprejeli in cenili.

Osmo poglavje: Spremljati, razločevati ter vključevati šibkost

Osmo poglavje predstavlja povabilo k usmiljenju in pastoralnemu razločevanju glede situacij, ki niso popolnoma v skladu s tem, kar predlaga Gospod. Papež pri opisu tega uporablja tri zelo pomembne glagole: spremljati, razločevati in vključevati, ki so temeljnega pomena pri soočanju z zapletenimi in neregularnimi stanji krhkosti. Papež tu predstavi nujnost pastoralne postopnosti, pomembnost razločevanja, norme in olajševalne okoliščine pri pastoralnem razločevanju in na koncu predstavi to, kar on definira kot 'logiko pastoralnega usmiljenja'.

Deveto poglavje: Zakonska in družinska duhovnost

Deveto poglavje je posvečeno zakonski in družinski duhovnosti, ki jo »sestavlja na tisoče resničnih in konkretnih gest« (AL 315). Zelo jasno je rečeno, da »tisti, ki imajo globoke duhovne želje, ne bi smeli čutiti, da jih družina oddaljuje od rasti življenja v Duhu, temveč kot pot, ki jo Gospod uporablja, da bi jih pripeljal do višav mistične združitve« (AL 316). Vse, »torej trenutki veselja, počitek ali praznovanje, tudi spolnost, so izkušnja udeležnosti pri polnosti življenja njegovega Vstajenja« (AL 317). Govor je torej o molitvi v luči velike noči, o duhovnosti izključujoče in svobodne ljubezni pred izzivom hrepeneja postarati se ter poživiti se skupaj ter tako odsevati Božjo zvestobo (prim. AL 319).

Vir: Radio Vatikan

DRAGE BIRMANKE, DRAGI BIRMANCI!

Na prvem srečanju z gospodom nadškofom ste slišali, da so vas starši k sv. Krstu, ki je prvi zakrament, po katerem ste postali udje cerkve, prinesli v naročju.

Danes pristopate k zakramentu sv. Birme sami, svobodno in odgovorno. Ob vas stojijo vaši botri kot podoba skupnosti, katere del ste. Nepreklicno vstopate v čas odgovorne samostojnosti. V vas odzvanjajo vprašanja o smislu življenja, ljubezni, Cerkvi, družbenih razmerah in veri. V času priprave na ta dogodek smo vam odrasli skušali pokazati, kje iščite prave odgovore, vedoč, da boste odločitve vse bolj sprejemali sami. Želimo vam, da ne bi nikoli pozabili, da je Jezus edina oseba, ki vam v moči sv. Duha vedno stoji ob strani in da ne bi nikoli pozabili, da Jezus človeka ne pušča na cedilu, če mu dovoli, da skupaj z njim hodi po poti življenja. Zato pri tej sveti daritvi prosimo sv. Duha za

dar moči in sveta, da bi znali razlikovati med dobrim in zlim, predvsem pa, da se po počitnicah znova srečate pri urah verouka kot skupina mladih, ki bo v bližnji prihodnosti začela prevzemati odgovornost najprej do sebe in družbe, na temelju pravih vrednot. Slovenska mladina, katere del ste, ima pri Gospodu velikega priprošnjika bl. Lojzeta Grozdeta. V molitvi ga prosite, da ohrani te vero, jezik, upanje in ljubezen.

V letošnji generaciji je k prejemu zakramenta sv. birme pristopilo dvainštirideset birmank in birmancev. Birmovalec je bil nadškof metropolit mnsgr. Stanislav Zore, ki je v pridigi povabil starše, da še naprej spodbujajo svoje odraščajoče otroke k dejavnemu vključevanju v krščansko skupnost.

Bogato bogoslužje v katerem je sodelovala večina birmancev, je tudi tokrat navdušil "birmabend", ki ga vsako leto iz učencev – birmancev Glasbene šole za nastop pripravi dirigent Marjan Gradolnik.

Naj vsak dan znova odzvanja:

"Pridi sv. Duh, pridi in ostani v meni sv. Duh".

M.

DUHOVNE VAJE LETOŠNJIH BIRMANCEV

Letošnji »osmarji in osmarke« se skozi vse šolsko leto intenzivno pripravljajo na prejem zakramenta sv. birme. Poleg tedenskega verouka se enkrat mesečno srečujejo tudi v birmanskih skupinah in na srečanjih s starši in župnikom.

Zadnji vikend v aprilu so se, skupaj z animatorkami in župnikom, odpravili na duhovne vaje v Ilirsko Bistrico. Na petkov večer nas je obiskal duhovnik Robi Friškovec, ki je vse mlade osupnil s svojo življenjsko zgodbo in jih očaral s svojo energijo. Soboto in nedeljo smo pričeli z jutranjo molitvijo in se po zajtrku dobili v dvorani, kjer je g. župnik predstavil temo pogovorov, nato pa smo delali po skupinah. Po okusnem kosilu smo v soboto popoldan skupaj z logaškima skavtinja dve uri preživeli v živahnem tempu, nato pa smo se udeležili sv. Maše. Večer smo popestrili s pantomimo in kvizom s poudarkom

na temah, o katerih se mladi pogovarjajo pri verouku.

Sledila je zelo zanimiva noč, ki je naslednji dan med animatorkami poskrbela za veliko smeha, birmancem pa bi prav prišel kak popoldanski dremež ...

Nedeljski dopoldan je bil posvečen razmišljanju o sv. Petru in njegovem odnosu do Jezusa. Spoznavali smo, da vera ni neka abstraktnost, temveč konkretno življenje in naši odzivi v vsakdanjem življenju. Po kosilu smo se pripravili na sv. mašo, pri kateri so se birmancem in birmankam pridružili tudi starši in z njo zaključili vikend.

Župnik je bil nad mladimi navdušen, rekoč, da tako živahne in kompaktne skupine že nekaj časa ni imel. Po odzivih mladih lahko napišem, da

je bil vikend všeč tudi njim, nekateri se že spogledujejo s poletnimi duhovnimi vajami. Vsi smo imeli priložnost, da smo se umirili, pogovarjali in se bolje spoznali. Tudi animatorke smo se imele zelo lepo in smo hvaležne, da smo lahko bile del pestrega duhovnega vikenda.

M.

OB PODELITVI KARLOVE NAGRADE PAPEŽU FRANČIŠKU V VATIKANU (6. maja 2016)

Bolj kot nagrada sama – mednarodno priznanje, poimenovano po cesarju Karlu Velikem, ki ga podeljujejo od leta 1950 ljudem, ki imajo posebne zasluge za Evropo in edinost na stari celini – me pomirjajo in hrabrijo izrečni vsebinski poudarki in mnenja najvišjih predstavnikov Evropskega sveta ter papeža samega.

In vendar ni tako črnogleda in brezperspektivna naša skupna prihodnost. Tako nam slikajo naši in svetovni poročevalci o vsakodnevnih nesrečah, grozotah, pobjih, bombnih napadih in vsem, kar nas spravlja v negotovost. O vsem lepem, dobrem za vse ljudi sprejemljivem pa veliko redkeje poročajo.

Hrabrijo nas lahko glasno izražena mnenja mnogih izmed na slavnosti sodelujočih najvišjih predstavnikov Evrope in Cerkve.

Med govorcji je bilo slišati zavzemanje za odprto Evropo, za medsebojno spoštovanje kot krščansko vrednoto, za Evropo, ki jo je vedno odlikovala »odprta kultura« kot je poudaril kardinal Walter Kasper.

Zanimiv je opomin, da predstavlja postavljanje žičnih ovir na mejah držav sebičnost, ko razmišljamo samo vsak o svoji varnosti. Papež Frančišek se je v svojem nagovoru zavzel za prenove Evrope, razmišlja o »novem Evropskem humanizmu« in sposobnosti za integracijo. Zavzel se je tudi za odprtost kulturi, pripravljenost na spremembe na stari celini, multikulturno istovetnost in solidarnost, kakršna je bila po drugi svetovni vojni. Evropo je treba posejati, je bilo slišati. Potrebna je sposobnost, da sklepamo ne le vojaške in gospodarske vezi, marveč tudi kulturne in verske.

Papež je še povabil k novemu evropskemu humanizmu. Dodal je: »Sanjam o Evropi, v kateri biti migrant ni zločin ...«

Iz različnih pogovorov je mogoče tudi povzeti upanje papeža Frančiška o Evropi, o kateri človek ne more reči, da je njegovo zavzemanje za človekove pravice na zadnjem mestu njegovih vezi.

Misel »Evropska istovetnost je in je vedno bila dinamična in multikulturna«, zapisano v Družini 15. maja 2016 in v isti številki podano mnenje kardinala Duka nakazuje, da imajo evropski katoličani in papež Frančišek različne poglede na begunsko vprašanje: »Občutljivost Frančiška za družbeno problematiko je drugačna kot naša v Evropi«.

Vse to spominja na našo domačo realnost, tudi različnost in razumevanje družbene stvarnosti in osveščeniosti. Zdi se, da je

Z GOSPEL IN POPULARNO GLASBO V NEPOZABEN VEČER

povabilo papeža, ki se zavzema za odprtost kulturi in pripravljeno na spremembe na stari celini, tista, ki se ji bomo morali nesebično, trezno pridružiti in vnovič odkriti veličino evropske duše.

Le z »močno kulturno integracijo« skupnosti držav bo mogoče vnovič odkriti veličino evropske duše, ki je nastala v preteklosti, je še povedal papež.

Idejo o Evropi je treba »posedanjiti«. Papež Francišek je tako spomnil na enega ključnih pojmov drugega Vatikanskega koncila.

Če kaj potem me prav to »posedanjenje« nagovarja k razmisleku in povabilu k dialogu tudi v domači hiši, ki ga naj bi začeli učiti že v šoli.

Pavel Mihevc

Za mešanim pevskim zborom Adoramus, ki ga vodi dirigent Marjan Grdadolnik, je zelo uspešen koncert gospel in popularne glasbe. Nedelja, 22. maj, bo mnogim, ki so se koncerta udeležili (ocenjujejo, da jih je bilo v publiku okrog tisoč), dolgo ostala v res lepem spominu.

Koncert je trajal slabi dve uri in v tem času so nam pevci ponudili veliko energične pa tudi legendarne glasbe. Poleg mešanega pevskega zbora, sta nastopila tudi otroški in mladinski zbor, ki prav

tako delujeta v sklopu kulturno-umetniškega društva Adoramus. Sicer bolj klasičen zbor je od statičnih odrskih nastopov s tem koncertom prešel na nivo veliko večje sproščenosti na odru in zborovskih koreografij. Poleg tega je zbor dokazal, da dobro zveni kot celota, obenem pa skriva tudi veliko odličnih solistov.

Od veselja pa do solz so se vrstila čustva, ki so jih poslušalci pa tudi nastopajoči čutili ob odlični glasbi in njihovi izvedbi, pri vsaki skladbi pa so

Foto: A. Mihevc

nam pevci pričarali malo drugačno atmosfero in presenetili z zanimivo točko, koreografijo oziroma postavitvijo.

Koncert se je začel s pesmijo, ki smo jo lahko slišali tudi na prejšnjem gospel koncertu Adoramusa pred šestimi leti. To je Hallelujah Leonarda Cohena, ki jo pozna-

mo v različnih verzijah, tokrat s slovenskim besedilom. Tej umirjeni skladbi je sledil sklop gospel pesmi. V prvi, *Everytime I Feel The Spirit*, se je zboru na odru pridružil tudi dober poznavalec gospel in zabavne zborovske glasbe, Matej Vrtič, ki ga poznamo kot vodjo več zasedb, najbolj znani sta vokalna skupina

A-Kamela in zbor Bee Geesus. Pevcem se je na odru pridružil kot beatboxer in z ritmom prispeval še dodatno energijo. Sicer pa so pevci Adoramusa z Matejem Vrtičem in njegovo kolegico Barbaro Grabar v aprilu preživeli uspešno intenzivno vajo, ki je zboru dala predvsem večji občutek za ritem

Foto: A. Mihevc

v popularni in gospel glasbi.

Otroški in mladinski zbor sta se vsak predstavila z dvema pesmima, oba pa je vodila Lucija Treven, ki sicer vodi samo mladinski zbor, tokrat pa je nadomeščala še zborovodjo otroškega zbora, Nežo Novak. Oba zbora, kot je bilo tudi za pričakovati, sta dokazala, da se za prihodnost zborovskega petja v Logatcu, ni bati.

Zbore je skozi celoten koncert spremljal band. Na klavirju je bil to Aleš Ogrin, Rok Škrli na basu, Gašper Peršl na bobnih in kitarist Simon Brand. Najbolj so do izraza prišli predvsem v bolj rockovsko obarvanih pesmih, torej na primer v pesmi Proud Mary ter venčku Tribute to Queen, z najboljšimi inserti pesmi tega banda, ki je navdušil predvsem tiste, ki so takšne pesmi poslušali v mladosti. Med odzivi je bilo slišati tudi take, ki bi z veseljem stekli na oder in se pridružili zboru.

Ob legendarni pop glasbi prejšnjega stoletja ni šlo brez Michaela Jacksona in njegove čutne Heal The World, ki poziva k miru in strpnosti, ter Abbe in njihove pesmi Mama Mia, kjer so pevci pokazali res veliko sproščenost in podobna se je čutila tudi pri pesmi Raya Charlesa, Hit The Road Jack.

Zbor pa se ni predstavil le kot celota, ampak tudi po sekcijah. Tako je ženski del zbora presenetil s pesmijo It's Raining Man, saj je pred tem pa kar na odru, klub jasnemu vremenu, z rokami ustvaril učinek dežja. Moški del zbora je bil bolj šaljiv. Oblečeni v naramnice in kravate so zapeli šaljivo Lollipop.

Na koncertu se je proti koncu našlo tudi nekaj za ljubitelje slovenskih pesmi. V prvi v tem sklopu, popevki Med iskrenimi ljudmi, se je odlično odrezala solistka Terezija Mezeg. Po še eni umirjeni, Nad mestom se dani,

je sledilo popolno nasprotje, poskočna pesem Letečih potepuhov, Bicikl.

Celoten program sta spretno in tempu koncerta primerno povezovala člana zbora Neža Knapič in Miha Rus, ki se je po odru vozil kar s kolesom, saj je prišel od daleč, z Brezovice. Na koncu sta nas povabila, da vsi skupaj zapojemo že tisto skoraj ponarodelo, Dan ljubezni, saj je ta pesem prav naslednji dan ob 18. uri zazvenela istočasno tudi po celi Sloveniji. S tem smo se torej priključili vseslovenski akciji, ki poziva ljubezni in prijateljstvu, ter sklenili res lep koncert, ki bo po Logatcu in okolici odmeval še mesece.

Eva Godina

ROMANJE ŽUPNIJSKE KARITAS

Foto: Viniko Meze

Jutro, 18. maja. Leto je naokoli in naše letošnje romanje se začena. Tokrat bomo romali po krajih italijanskih svetnikov .

Po blagoslovu in ob jutranji molitvi čas hitro mineva. Tudi letos sta romanje vodila Elka Kokalj in Sandi Osojnik, za duhovno vodstvo je skrbel gospod župnik Janez, pri tem mu je pomagal gospod kaplan Rafael.

Najprej smo se ustavili v Trevisu, kjer se v relikvariju samostana sester vizitatink

nahaja srce svetega Frančiška Saleškega, zavetnika salezijancev in časnikarjev. Ta veliki cerkveni učitelj nas še danes nagovarja s svojo modrostjo. Nekaj njegovih misli:

Kakor ptice najdejo zrak povesod, tako najdemo mi Boga povesod, kamor gremo in kjer smo.

Povsem naravno je, da človek skuša skriti svoje napake; toda če je tako, zakaj uživamo, ko pridejo na dan napake drugih? Blížnjega dolžimo rahlih spodrseljavev, sebi pa

spregledujemo hude napake. Prodajati hočemo zelo drago in kupovati karseda poceni.

Naša naslednja postaja je bila Padova, kjer smo imeli mašo v cerkvi svetega Leopolda Mandiča. Ta veliki spovednik, svetnik, je pokopan v kapeli ob kapucinskem samostanu. Po ogledu njegovega muzeja smo se sprehodili do bazilike sv. Antona, glavne zname-

nitosti Padove. Anton Padovanski, redovnik in cerkveni učitelj, je izredno priljubljeni svetnik. Ob njegovem grobu smo se pridružili množici ljudi, ki od vsepovsod prihaja k njemu.

Popoldne smo si v Sieni, slikovitem mestu v osrednji Italiji, ogledali cerkev svete Katarine, svetnice, ki je živela v 14. stoletju. Bila je redovnica, globoko mistična duša, ki je imela razna videanja, prejela pa je tudi stigme. Bila je izjemno vplivna oseba tedanjega časa, saj je dosegla, da so se papeži vrnili iz Avignona spet v Rim. Njeno telo počiva v Rimu, njena glava in prst pa v domačem mestu v cerkvi sv. Dominika. Iz Siene je bil tudi spokorni pridigar, sv. Bernardin. Prvi dan smo zaključili z ogledom enega najlepših trgov na svetu del Campo, ki ima obliko školjke.

V četrtek smo začeli dan z ogledom Orvietta, ki leži na hri-

bu vulkanskega izvora, zato je dostop za turiste možen le s hribovsko železnico. Semkaj se je v 16. stoletju zatekel papež Klemen VII. Tu je katedrala z najlepšim gotskim pročeljem; v eni izmed kapel smo imeli sveto mašo, kjer so prelepe freske, ki prikazujejo evharistični čudež, ki se je zgodil v Bolseni leta 1263, ko je neki duhovnik pri maši podvomil v Kristusovo navzočnost v evharistiji in je iz hostije začela teči kri.

Popoldne smo se odpeljali v Nettuno. Glavna znamenitost tega mesta ob sredozemski obali – kakih 100 kilometrov od Rima – je papeška bazilika Marije Milosti. Leta 1550 so milostni kip peljali po morju iz Anglije proti Turčiji. Ustavili so se v Nettunu in ko so večkrat hoteli nadaljevati pot, se je vedno razvnel vihar. To so razumeli kot sporočilo, da želi Marija ostati tukaj. V cerkvi je pokopana tudi Marija Goretti, mučenka, ki

je bila stara komaj 12 let, ko jo je mlad fant zabodel, ker se mu ni hotela vdati. Predno je umrla, mu je odpustila. Po prestani kazni pa je uvidel svojo zmoto, se pokesal in do konca življenja živel v samostanu. V kraju Le Ferriere smo si ogledali njeno rojstno hišo; nedaleč stran pa še ameriško pokopališče.

Dopoldne tretjega dne smo se z avtobusom povzpeli na Monte Cassino, od koder se ponuja čudovit razgled na nižino, ki se vleče od Rima proti Neaplju. Tu je znameniti benediktinski samostan, ki ga je ustanovil sveti Benedikt v 6. stoletju. Življenje benediktincev temelji na pravilu *Moli in delaj*. Poseben poudarek so dajali študiju in ročnemu delu. Samostan je dosegel razcvet v 11. stoletju; tedaj so se menihi ukvarjali z izdelovanjem fresk in mozaiikov. Samostan je bil porušen kar štirikrat, najhuje med 2. svetovno vojno, vendar so ga

po vojni obnovili po prejšnjih načrtih. Občudovali smo izjemno lepe štukature, mozaike in zlato okrasje; posebej smo se ustavili v grobnici, kjer počivata sveti Benedikt in sveta Sholastika in si z zanimanjem ogledali samostanski muzej. Pri vračanju smo obiskali ogromno poljsko pokopališče. Tod je namreč divjala ena najhujših

bitk med zavezniki in nacisti že po kapitulacije Italije, vse do maja 1944, ko so hrib zasedli zavezniki. V prvih bojnih vrstah na strani zaveznikov je bil Podolijanski Uhlanski polk poljskega II. korpusa, ki mu je poveljeval general Władysław Anders. Prav on je izobesil poljsko zastava nad ruševinami in pot do Rima, ki so jo

Nemci krčevito branili, je bila odprta. Cena pa pretresljiva: ogromno pokopališče, kjer je pokopanih 1111 mladih Poljakov. Skupaj z g. Rafaelom smo se njegovih rojakov spomnili v tihi molitvi.

Popoldne smo pot nadaljevali do Pompejev, ki so bili svoj čas eno najlepših rimskih mest, a jih je leta 79 po Kristusu uničila lava iz

Vezuva. V Pompejih so bile naseljene bogate rimske družine in njihovi ostanki pričajo o visoki rimski kulturi.

V Pompejih, v baziliki Marije Rožnega venca, smo imeli sveto mašo in se nato odpravili v Neapelj. Okolica Neaplja s svojimi zalivi, otoki, polotoki in z Vezuvom sodi med najlepše kotičke na planetu. Danes pa je Neapelj tipično južnoitalijansko mesto in kar občudovali smo našega voznika, ki je spretno premagoval prometni kaos.

Zadnji dan smo se odpeljali nazaj proti severu, saj je bil naš cilj Assisi, srednjeveško mesto v Umbriji, mesto svetega Frančiška in svete Klare. Tu je živel sveti Frančišek, sin bogatega trgovca, ki pa se je odpovedal očetovemu imetju in je odšel v samoto, si oblekel meniško kuto, začel oznanjati evangelij, živeti uboštvo in slaviti Boga in njegovo stvarstvo, ustanovil red frančiškanov in

izjemno vplival na pre-novo verskega življenja. Še danes je v mestu veliko spominov nanj, najlepša je njegova bazilika, ki sodi med vrhunske mojstrovine. Glavne freske predstavljajo prizore iz njegovega življenja. V kriпти je pokopan sveti Frančišek, okrog njega pa tudi njegovi bratje. Frančiškova domačija je prav tako spremenjena v manjšo cerkev. Tukaj je v istem času živela in delovala sveta Klara, ki ima tudi svojo cerkev. V njej je znameniti Kristus na križu, ki se je pogovarjal s svetim Frančiškom.

Frančišek je svetnik, ki nas nagovarja tudi danes. Marsikaj je napisal, ena izmed najlepših pesmi vseh časov za vse ljudi na svetu je njegova Hvalnica stvarstvu:

*Najvišji, vsemogočni,
dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast
in ves blagoslov.
Tebi najvišjemu,
edinemu pristoji*

*in nihče ni vreden
tebe imenovati.*

*Hvaljen, moj Gospod,
z vsemi tvojimi
stvarmi,
posebno s soncem,
ki razsvetljuje
dneve in nas.
Lepo je in v velikem
sijaju žari.
Tebe, Najvišji, odseva.
Hvaljen bodi,
moj Gospod,
v sestri luni in
zvezdah;
ustvaril si jih
na nebu jasne,
dragocene in lepe.*

*Hvaljen, moj Gospod,
v bratu vetru in zraku,
v oblačnem, jasnem,
sploh vsakem
vremenu,
s katerim ohranjaš
svoje stvari.
Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponižna,
dobra in čista.*

*Hvaljen, moj Gospod,
v našem bratu ognju,
v katerem nam noč
razsvetljuješ;
lep je in vesel in
krepak in močan.
Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri zemlji,*

*ki nas kakor mati hrani
in nam gospodinji
in prinaša
različno sadje
in pisane rože
z zelenjem.*

*Hvaljen, moj Gospod,
v onih, ki zaradi tvoje
ljubezni odpuščajo
in prenašajo slabosti
in trpljene.*

*Blagor njim, ki
ostanejo v miru,
zakaj ti, Najvišji
jih boš kronal.*

*Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri smrti,
ki ji nihče v
življenju ne uide.*

*Gorje njim, ki umrejo
v smrtnem grehu,
a blagor njim,
ki počivajo v tvoji
najsvetejši volji, zakaj
druga smrt jim ne bo
mogla storiti žalega.*

*Hvalite in povečujte
mojega Gospoda
in zahvalite se mu
in služite mu v
veliki ponižnosti.*

Ta izjemna umetnina je nastala leta 1225, leto pred njegovo smrtjo. Frančišek je bil bolan, priklenjen na posteljo in skoraj popolnoma slep. Pri svetem Damijanu, na samostanskem vrtu, je v neki noči brez spanja dosegel fizično in psihično dno trpljenja. Kot bi stopil v smrtni boj, piše njegov življenjepisec, se Frančišek obrne v molitvi k Bogu. Hvalnica, ki jo tedaj narekuje, je pesem zmag nad obupom.

Pesem ima umetniško vrednost in globok verski pomen. Pri človeku ne hvali

njegove moči, lepote in razuma, pač pa njegovo sposobnost, da trpi, potrpi in odpušča. Samo odkritje ljubezni omogoči pozabljati na žalitev, v miru prenašati slabosti in trpljenje. Celo smrt sama, ki jo nežno imenuje naša sestra smrt, se razkriva kot priljudna. Ker ji ne moremo uiti, še manj stopiti v njeno temno skrivnost, se prepušča božji volji z gotovostjo, da ko enkrat prestopimo prag, vstopimo na kraj, kjer ni več smrti.

Z romanja smo se vrnili bogatejši, saj je to priložnost za molitev, sproščen pogovor, dobro misel, iskrivo spoznanje. Duh svetnikov naj prečiščuje tudi naše misli.

Vida Matičič

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 600 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.